

Początkowo pomieszczenia dydaktyczne mieściły się w budynku Liceum Ogólnokształcącego im. S. Staszica oraz w trzypiętrowej kamienicy przy Al. Raclawickich 21 (obecnie ul. Głowackiego 2). W roku 1947 Wydział otrzymał pomieszczenia na I piętrze w budynku przy Pl. Litewskim 5, gdzie mieścił się dziekanat, sale wykładowe oraz pokoje dla profesorów i asystentów kierunku *matematyka*. Po przejęciu przez Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii nowych budynków przy Pl. M. Curie-Skłodowskiej w roku akademickim 1953/1954 następuje okres wzmożonej działalności ukierunkowanej na rozwój materialnej bazy dydaktyki.

W roku 1954 wprowadzono ponownie czteroletnie studia magisterskie, stwarzając absolwentom studiów I stopnia możliwość kontynuacji nauki przez dwa semestry i uzyskania tytułu magistra. Ten system kształcenia — już czteroletni — istniał do roku akademickiego 1956/1957.

Zwieńczeniem wysiłku ukierunkowanego na rozwój dydaktyki jest utworzenie od roku akademickiego 1957/1958 jednolitych pięcioletnich studiów magisterskich, już bez wyodrębnionych studiów I stopnia. Wielu absolwentów z tych lat rozpoczyna karierę naukową na okrzepłym już Wydziale, intensywnie przyczyniając się do rozwoju pracowni dydaktycznych, szczególnie potrzebnych w kształceniu fizyków. Rozwija się II pracownia fizyki, powstaje specjalistyczna pracownia fizyki jądrowej.

W latach następnych, w związku z rozwojem kadry naukowej Wydziału i wzrostem liczby dyscyplin naukowych, zostają również utworzone na starszych latach studiów — tj. od IV roku — sekcje umożliwiające specjalistyczne różnicowanie wykształcenia. Od roku 1965 opuszczają Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii pierwsi absolwenci fizyki o specjalnościach *fizyka doświadczalna*, *teoretyczna* i *ogólna*. W roku 1965, wraz z powstaniem Zakładu Metod Numerycznych, na studiach matematycznych zostają wyodrębnione sekcje: numeryczna, teoretyczna i ogólna. Sekcja ogólna — czteroletnia na obu kierunkach studiów — służy przygotowaniu studentów do zawodu nauczycielskiego. Aż do początku lat siedemdziesiątych studenci (tylko mężczyźni) odbywali w czasie studiów obowiązkowe szkolenie wojskowe. Było ono dość czasochłonne; przeznaczony był na nie jeden dzień w tygodniu w semestrach II–VIII oraz dwa jednomiesięczne szkolenia w jednostkach wojskowych w okresie wakacyjnym po semestrach IV i VIII.

Pomimo poszerzenia bazy lokalowej, systematyczny wzrost liczby studentów wymagał nadal korzystania z pomieszczeń dydaktycznych poza główną siedzibą Wydziału mieszczącą się przy Pl. M. Curie-Skłodowskiej. Pracownia fizyczna I jeszcze do r. 1971 mieściła się częściowo w budynku przy ul. Głowackiego 2, a w latach sześćdziesiątych zajęcia prowadzone były okresowo w baraku przy ul. Langiewicza (w okolicy obecnego DS *Grześ*) i w po-

mieszczaniach wynajmowanych gdzie indziej (np. W Liceum im. Unii Lubelskiej). Do roku 1971 korzystano z sal dydaktycznych w baraku przy ul. Langiewicza (obecnie przedszkole), gdzie mieścił się Zakład Metod Numerycznych. To rozproszenie pomieszczeń dydaktycznych znikło na początku lat siedemdziesiątych wraz z wybudowaniem gmachu obecnego Wydziału Chemii, tj. *średniej fizyki* i wieżowca.

W latach 1973–1981 obowiązywał na wszystkich uniwersytetach nowy system kształcenia na studiach wyższych, polegający na oddzieleniu już od pierwszego roku studiów dwu sekcji: czteroletniej sekcji nauczycielskiej i sekcji nienauczycielskiej (w której nauka trwała 4,5 roku). Sekcje te różniły się znacznie programami nauczania, szczególnie w zakresie przedmiotów pedagogicznych, ale także ekonomii i nauk politycznych. Ostatni rocznik studentów kształconych w tym systemie opuścił Wydział w r. 1986.

W pierwszej połowie lat siedemdziesiątych, wraz z przekazaniem Wydziałowi nowych budynków wzrosła też istotnie liczba studentów, szczególnie na studiach fizycznych. W latach 1971–1973 na kierunku matematycznym przyjmowano na pierwszy rok studiów 120–135 osób, a na kierunku fizycznym około 80 osób. Jak dotąd, najwięcej studentów przyjmowano w połowie lat siedemdziesiątych, kiedy to na studia matematyczne przyjętych zostało w latach 1973/1974 i 1974/1975 odpowiednio 160 i 199 studentów, a na fizyczne — 153 w r. 1974/1975 i 148 w r. 1975/1976. Wzrost liczby studentów i zestawienie ilości absolwentów w okresach pięcioletnich przytoczono w tabeli 1.

W latach 1973–1986, gdy istniał podział na sekcje nauczycielską i nienauczycielską, w obrębie sekcji nienauczycielskiej istniały specjalizacje obierane od VII semestru. Na kierunku matematycznym istniały dwie sekcje: teoretyczna oraz metod numerycznych. Studenci fizyki mogli specjalizować się w zakresie fizyki doświadczalnej lub teoretycznej.

Począwszy od roku akademickiego 1982/1983 nastąpił na obu kierunkach powrót do jednolitego planu studiów pięcioletnich, ze zróżnicowaniem na specjalizacje od IV roku studiów. Od tego czasu na kierunku matematycznym istnieją trzy sekcje: 1. teoretyczna, 2. metod numerycznych i programowania, 3. sekcja zastosowań matematyki. Na studiach fizycznych oprócz istniejących już przedtem specjalizacji w dziedzinie fizyki teoretycznej i doświadczalnej wprowadzono od roku akademickiego 1976/1977 specjalizację w dziedzinie fizyki stosowanej, a od r. 1989 istnieje sekcja fizyki komputerowej.

Tab. 1. Sumaryczne dane obrazujące kształcenie studentów na studiach stacjonarnych magisterskich na kierunkach matematycznym i fizycznym, w kolejnych okresach pięcioletnich. (I) — studia I stopnia

MATEMATYKA				FIZYKA		
Okres	I rok	stud.	absolv.	I rok	stud.	absolv.
1944–1951			11			2
1951–1955			34	21–25	100	45
			28(I)			19(I)
1956–1960			54	25–40	100–150	50
1961–1965			111	33–50	150–200	112
1966–1970	110–130	300–350	243	50–75	200–250	130
1971–1975	120–135	350–550	278	80–15	250–450	182
1976–1980	85–100	500–350	361	75–10	350–300	254
1981–1985	115–125	320–350	261	50–90	270–180	150
1986–1990	100–120	350–400	242	40–60	170–200	155
1991–1994	110–130	450–500	223	75–120	200–300	90
1994/1995	128	533		128	339	339
ABSOLWENCI: Matematyka — 1818+28(I)				Fizyka — 1170+19(I)		
ŁĄCZNA LICZBA ABSOLWENTÓW: 2988 + 47(I)						

Od roku 1989, kiedy nastąpiło oddzielenie Wydziału Chemii, studia matematyczne i fizyczne prowadzone są przez obecny Wydział Matematyki i Fizyki. W roku 1990 nowa ustawa o szkolnictwie wyższym przyznała wydziałom wyższych uczelni prawo do samodzielnego tworzenia kierunków studiów, specjalności, a także decydowania o programach nauczania. Na mocy tych uprawnień od r. 1994 na kierunku fizycznym został wprowadzony nowy plan studiów, nieco zmodyfikowany w stosunku do poprzednio obowiązującego, który umożliwia — oprócz pięcioletnich studiów magisterskich — również ukończenie studiów kończących się uzyskaniem licencjatu *fizyka z informatyką* (3,5 roku).

Oprócz studiów stacjonarnych prowadzone są, od r. 1963, magisterskie studia zaoczne (w różnych okresach cztero- lub pięcioletnie) oraz, powstałe w późniejszych latach, studia podyplomowe. Pierwsi absolwenci studiów zaocznych otrzymali dyplomy w r. 1966. Do końca lat siedemdziesiątych studia te ukończyło także wiele osób w trybie dwu- lub trzyletniego uzupełnienia wykształcenia uzyskanego poprzednio w Studium Nauczycielskim. Ogółem studia zaoczne matematyki ukończyły 642 osoby, a fizyki — 345 osób.

Trzysemestralne Studium Podyplomowe Matematyki oraz Studium Podyplomowe Fizyki istnieją od r. 1975. Zostały one utworzone w celu dokształcania absolwentów tych kierunków studiów, głównie pracujących w zawodzie nauczycielskim. Ukończyło je, uzupełniając swe wykształcenie, 34 matematyków i 168 fizyków. Odrębnie istniejące Studium Podyplomowe Matematyki z Informatyką (trzysemestralne, od r. 1983) oraz Studium Podyplomowe Informatyka w Szkole (trzysemestralne, od r. 1990) ukończyło w sumie 148 osób.

SUMMARY

The history and development of the Faculty of Mathematics and Physics are presented, with special emphasis on students' teaching. Three periods can be distinguished, which are related to the general development of the Faculty. In the first one, covering the years from 1944 to the middle of 1950's, the main effort was concentrated on the organization of teaching facilities. This resulted in an increasing number of students and in establishing of the course programmes allowing the students to receive the Master of Science degree. Since 1972, when the Faculty gained new buildings, the number of students further increased, reaching 1,000 in the middle of 1970's. New possibilities of specialization were offered including numerical methods and programming, applications of mathematics, theoretical mathematics, and experimental, theoretical, applied and computer physics.